

IV 61
Kapsel
Småtryck

Tre

aldeles nya

W I S O R

af

F. O. Gustafsson.

Med ett förord

af

Författaren.

Den första: **En gammal visa,**
Den andra: **Ett möte på landsvägen,**
Den tredje: **Till Skönheten.**

Upplagans storlek:

7 exemplar.

Eftertryck förbjudes.

Nikolaistad, F. W. Unggren, 1879.
Eget förlag.

Förord.

Det praktverk, som härmed öfverlemnas i läsarens händer, talar visserligen bäst för sig sjelft. Det är också icke för att framhålla arbetets utmärkta förtjenster, öfverhufvud icke för att rekommendera det samma, som utgifvaren nu gripit till pennan. Endast såsom en förklaring öfver dess tillkomst, som för en eller annan törhända kunde synas oförklarlig, vill han här meddela några djupa ursprungssord.

Det gälde att samla vinster till det lotteri för finska teatern, hvilket hölls i Wasa den 20 april 1879. Gerna ville också förf. lemna sin storsinta medverkan till företaget. Men huru? —

Hvad ger väl den, som intet har att gifva,
Om han likväl sig gifmild visa vill —
En man, hvarmed Fortuna råkat drifva,
Och gjort hans dröm om rikdom till en grill,
Hvars kassa i all tid skall tom förblifva —?
Säg, är då ej en slik på utväg vill?
Han har ej annat råd, han måste — skrifva,
Märk väl: ifall han duga kan dertill.

Nå ja, den sista versraden är väl ej att alldeles taga efter orden. Det är endast den goda viljan, förf. här önskar bevisa; — förmågan ligger utom omfånget för denna framställning. — Af denna sin goda vilja förledd är det, som förf. företagit sig att framlägga följande trenne storslagna skaldestycken inför offentligheten. Med rättmätig uppskattning af desamma värde har han emellertid icke velat prisgifva dem åt den större kritiska allmänhetens oftast skefva, alltid hårda, omdöme. Han har derför valt för dem en egen publik, bestående af sju (säger sju) individer, af hvilka Du, egaren — eller kanske egarinnan! — till detta häfte, är en. Förf:s hopp är, att denna anordning icke skall möta ditt ogillande. Tänk dig, ärade läsare, endast Du och

sex andra äro egare till detta verk! Må ingen falsk blygsamhet hindra Dig att deröfver känna Dig stolt!

Må det ännu tilläggas, att förevarande arbete icke framgått som en frukt af en endas möda. Det är fastmer genom en stor, gemensam, uppoffrande ansträngning som detsamma sett dagen. För dess tillkomst hafva, utom den ryktbare författaren, varit verksamme den ädelmodigt frikostige förläggaren, de pligttagne, stilige sätтары, de skarpsynte korrekturläsarne, den humane, frisinade censorn, m. fl. m. fl. — att ej tala om dem, som i andra ledet gjort arbetets epokbildande utgifvande möjligt, såsom maskinfabrikanterne, stiltjutarne o. a. Det kunde och borde derfor med full rätt bära devisen: „*viribus unitis*;^{*)}“ och det är endast af blygsamhets skäl som densamma utelemnats. —

Ärade läsare! Sådant är i få ord upphöfvet till det lilla minne, som här i fem och tjugo verser ljudes dig, af denna, äfven annars så minnesrika afton. Må dess ringhet ej bringa Dig att förskjuta detsamma! Och må den uppriktiga kärlek till det fosterländska syfte, som för i afton sammanfört oss, — hvilken i förening med önskan att gagna äfven alstrat detta lilla häfte, — också hos Dig finna gensvar. Om så sker, då skola för visso äfven bristerna i följande fattiga rimslut finna din benägna tillgift. I det glada hopp att han icke missräknat sig på din välvilja sänder Dig sitt „farväl till härnäst!“

Förf.

EN GAMMAL VISA.

Tea gnistor flögo mot samma höjd,
Att nå hvarandra var deras fröjd.
Tea flingor föllo mot samma jord,
En dylik längtan hos dem blef spord.

Men synd och mörker, och död, och skuld,
De skilde flinga från flinga ludd.
Och likadan, att i tystnad blott
Sin kärlek tolka, blef gnistans lott.

Dock gnista troget för gnista glödde —
Det rika känslor i barmen födde.
Och med sin rena och ömma blick
Sin längtan flingan ock yppa fick.

När evig eld ännu alltet famnar,
Då gnista äfven hos gnista hamnar.
När allt försmälter i evig vår,
Då flingan ro hos sin flinga får.

182979.

*) hvilket vi lemna öfversatt, ty det ser lärdt ut.

ETT MÖTE PÅ LANDSVÄGEN.

Det var vår och tö på vägen,
Vädret ruskigt, kallt och vått.
Jag, på promenader trägen,
Hade dock att vandra gått.

Vägen led, jag gick för värmen,
Ty i nacke och på rygg
Blasten hven, och in i ärmén
Smög han stundom kall och stygg.

Sådant vädret, sänt humöret:
Dufvet, tråkigt först som sist.
Skälet delvis låg i föret,
Mera dock i — penningbrist.

Ren jag vid min vandring leddes,
Tänkte smått att vända om,
Då en syn, som plötsligt teddes,
Mig beslut att ändra kom.

I en krök af vägen mötte
Mig en mor med fyra små
Illa klädda, frusne, trötte,
Tycktes de med nöda gå.

Icke alla dock; den fjerde,
Lillan, kry på kälken satt,
Såg en sparf på närmsta gärde
Och gaf till ett muntert skratt.

„Minne matka?“ — Hvar går färden?
Blef min första fråga då.
„Maailmahan.“ — „Ut i verlden,
För att bröd åt barnen få.“

„Herre, det är nöd i landet.“
Fortfor hon med tårad röst,
„Hjälpa må nu den som kan det,
Här behöfs så bröd som tröst.“

„Sjelf just ingen nöd jag lider
Dock; min make lefver än,
Och när det blir bättre lider,
Få vi rikligt bröd igen.“

„Men med mängen är det värre,
Min grannhustru har ej godt,
Hon har tio barn, min herre,
Fast jag två af henne fått.“

„Hon dem icke ville gifva,
Jag med våld dem nästan tog.
Deras mor dock lugn kan blifva,
Vård och bröd de funnit nog.“

„Och när framgent gud beskärer
Bröd åt mig och mina två,
Han för dessa begge lärer
Väl en utväg ha också — — —“

Det var vår och tö på vägen,
Väderleken var sig lik,
Men af kvinnans enkla sägen
Nu jag var båd' varm och rik.

TILL SKÖNHETEN.

Skönhet, ljufva, himmelska, underbara,
 Dig mitt väsen älskar, för dig det brinner,
 Din är jag för evigt, — men du mig undflyr,
 Flyr mig beständigt.

Engång trodde jag att du var en flicka,
 Smärt, med barm i rundning och rosenkinder,
 Strålände klara ögon, purpurläppar,
 Mörkbruna lockar.

Men hon flydde; sedan din bild jag sökte
 I naturen. Sommarsol härligt glödde,
 Vestavind med vågen på vikens yta
 Yrande lekte;

Och mellan skogens skumma snår och stammar
 Tusende toner klungo, klara, frida,
 Bärande alla din bild, och i längtan
 Sänkte mig evigt.

Men ock här du dolde dig; höst kring nejden
 Kyla spridde, tonernas välljud bortdog
 Solen gick i moln, och ditt blida anlet'
 Åter sig gömde.

Uti konstens tempel jag sen dig spånat,
 Böjt mitt knä och brinnande bett dig stanna,
 Men du flyktat trolös och mig blott gett en
 Flik af din slöja.

Säg da, älskade, hvar jag dig skall finna!
 Männ' ur egen barm jag din bild skall henta?
 Önskar du af min andes trogna trängtan
 Finna din dansing?

Ej jag vet det; tecken mig intet båda.
 Men om evigt ock du mitt öga undflyr,
 Lika evigt skall dig min kärlek söka,
 Tjusande Skönhet!

1813 79.

